

FOLK OG LAND

NR. 13 — 9. ARGANG

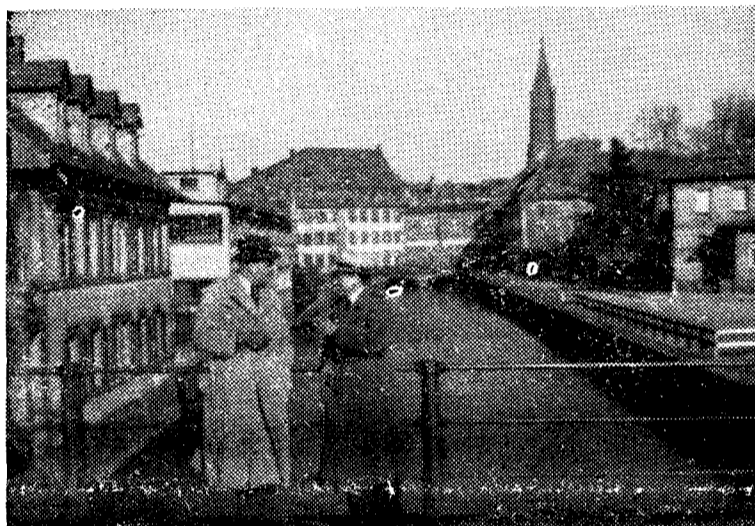
FREDAG 2. APRIL 1960

LØSSALG 65 ØRE

Underslo retten Størens brev i Quislingsaken?

Interessante opplysninger fra Quislings nære medarbeider om hans innsats for norske interesser

Quisling tok opp arbeidet for å redde Tysklandsfangene allerede i desember 1944

Finn Støren (tilv.) fotografert i Strassburg i 1941, sammen med redaktør Melsom

Vi har fått anledning til å offentliggjøre et brev som Finn Støren 8. september 1945 gjennom oberstløytnant O. Permin, København forsøkte å sende til den lagmannsrett som da behandlet straffesak mot Vidkun Quisling. Da brevet ikke er nevnt i det offisielle referat fra Quislingsaken, er det vel enten underslått av den danske offiser og fangevokter eller av den norske lagmanns-

rett, som ble administrert av Solem. Dette siste skulde ikke forundre oss, for det var vanlig praksis ved disse saker å underslå alt som talte i tiltaltes favør og i det hele tatt på enhver tenkelig måte hindre tiltalte i å føre sitt forsvar. Hvorledes det enn er, vil opplysningene som gis i dette brev ha interesse for historieforskningen. Det gir jo også et annet bilde av Quisling enn det en Sverre Hartmann gir.

Finn Støren hadde under okkupasjonsårene overtatt en administrasjon, som utad hadde et ytterst ubestemme-

lig preg — et «Direktorat for spesialorientering». Årsaken til denne ubestemmeligheten var, at de tyske myndigheter

ikke var tilbøyelige til å godkjenne denne administrasjon, som det den var ment som. Noen oppfattet det som et inoffisielt kontor for utenrikskontakter, men de tyske myndigheter var meget nøye med, at Quislings administrasjon ikke fikk muligheter for å oppta egne kontakter i utlandet. Og Størens kontor var da heller ikke i første rekke ment for denne oppgave. Dets spesielle oppgave var å representere Quisling personlig i «samarbeidet» med de tyske myndighetene, både i Norge og de i Berlin. Dette «samarbeide» hadde imidlertid i meget høy grad karakteren av en konstant strid, hvor Quisling gjennom Størens administrasjon førte forsvaret for norske interesser og norske borgere mot de konstante tyske fordringer som så ofte kom i konflikt med de norske interessene. Forholdet var dessuten preget av det like konstante ubehag, som karakteriserte samarbeidet mellom Quisling og Terboven, — her spilte en rekke momenter inn: de to personers ytterst ulike karakter og innstilling, de faktiske motsatte interesser som de representerte, norsk kontra tysk, Terbovens stadige for-

(Forts. s. 7).

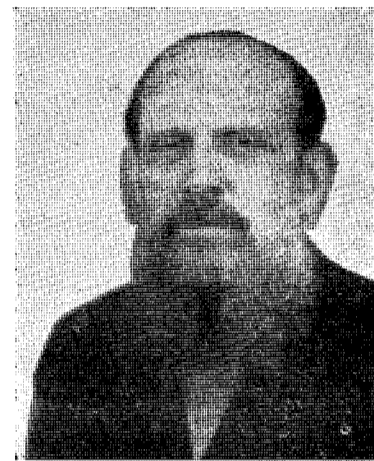
Den jødiske storrabiner som talte om forsoning overfalt på åpen gate i Berlin

Hva vil en belønne den jødiske overfallsmann med?

I en artikkelserie i Folk og Land av Arminius «En nøktern vurdering av jødespørsmålet» ble det også gjengitt et lengere intervju som Deutsche Soldaten-Zeitung har hatt med den tyske jødiske storrabiner dr. Isaak Goldstein. Storrabieren talte kloke ord om forsoning og påtalte også den holdning som visse jødiske kretser og størsteparten av den tyske presse inn tok når det gjaldt påstandene om tysk «antisemittisme». Dr. Goldstein tok skarpt avstand fra de uforskammede krav som Easterman hadde reist overfor den tyske regjering på vegne av den internasjonale jødeorganisasjon, og hevdet også at de straffer som ble gitt hakekorssmørerne var tåpelige og meningsløse: «Når man sperrer folk som gjør noe slikt av dumhet og uten tanke på politisk aksent bare for et eneste og primitivt «Heil Hitler» inne i et år og syv måneder, så vil det vokse fram en ny antisemittisme. Det er en sæd som en dag vil spire så skrekkelig at jeg gruer for den dag.»

Disse ord og denne holdning fra en mann som dr. Goldstein har øyensynlig virket som salt i sure øyne hos den jødiske fraksjon som både i Tyskland og andre steder lever i et evig hat og går forrest overalt hvor det er tale om hets og forfølgelser. Deutsche Soldaten-Zeitung meddeler i sitt nummer 6 for 15. mars:

«Storrabiner dr. Goldstein, som i den siste tid har fått en rekke truselsbrev, ble lørdag-

Storrabiner dr. Goldstein.

12. mars (altså på den jødiske sabatten) kl. 13.30 middag overfalt midt på Olivaer Platz i Vest-Berlin. Overfallsmannen skal være et medlem av den jødiske menighet i Berlin, Leo Brühl. Den 64 år gamle geistlige ble overfalt bakfra og fikk to knyttneveslag i ansiktet. Det lykkedes ham dog å gripe fatt i overfallsmannen, som ville flykte i en bil som sto og ventet, og å overgi ham til politiet. Gjerningsmannen skjelte dr. Goldstein ut for å være forræder som hadde gitt Deutsche Soldaten-Zeitung et intervju.

Vi spør, skriver bladet: Er det på ny kommet så langt i Tyskland at geistlige kan bli overfalt på åpen gate? Er det allerede på ny så langt at den fri meningsyttring i et fritt land blir besvart med neveslag? Under hele den såkalte antisemittiske aksjon siden julaften har det ikke vært noen håndgripe-

Forts. side 7

TYSKERNE . . .

må ikke være for sterke — ikke for svalke - ne — ikke for moder- men heller ikke for gammeldags bevepnet — de må være sterkere enn de røde — og svakere enn franskmennene — ikke for dovre - men heller ikke for flittige — Hvem er det som ler der?

(F. Behrendt i Deutsche Soldaten-Zeitung)

Overrettssakfører

W. W. VALLE

er 80 år

En av Nasjonal Samlings trofaste forkjempere fra den første tid i tredveårene, overrettssakfører W. W. Valle, Dokka passerte i stillhet 80-årsdagen 29. mars. Imidlertid går det jo ikke an at noe slikt skal få skje ubemerket i Folk og Land, så vi slutter oss, omenn forsinket, til skaren av gratulanter!

Wollert Wilhelm Valle er født i Nesna i Nordland. Etter å ha gått 1 år på Krigsskolen for å bli vernepliktig offiser, tok han sin juridikum med laud i 1906. Etter å ha vært sorenskriverfullmektig og sakførerfullmektig noen år startet han sin egen sakførerforretning i Dalen i Telemark i 1910. I 1916 flyttet han til Odnas og i 1931 til Dokka, hvor han siden har drevet mesteparten av tiden.

Valle har deltatt lite i kommunepolitikken, men han var da i sin tid medlem av Fluberg herredstyre og formann i ligningsnevnden. Hans interesser hadde imidlertid videre perspektiv og han deltok meget som taler ved større folkemøter, særlig etter at han sluttet seg til Nasjonal Samling i begynnelsen av tredveårene. Ellers har Valle i alle år vært en fremragende jurist og var særlig kjent som en glimrende forsvarsadvokat. Mange av hans forsvarstaler i lagmannsrettene var rene skoleeksempler på hvordan en dyktig advokat kan greie opp i innviklede floker.

Valle har også vært flittig med pennen og da han er en uhyre belest mann, har han alltid hatt noe verdifullt å gi i sine mange artikler om politiske spørsmål. Han har også skrevet leseverdige dikt — men da helst for egen fornøyles skyld. Ellers er hans syn på menneskene dette, at de fleste interesserer seg bare for de små ting og svært lite for de store.

Han har i alle år vært en ivrig fisker og jeger. På fjellet føler han seg hjemme og sier selv: Alene ved en brusende elv på fjellet ser en klarest på menneskelivet. Da blir det små borte og en skimter de store linjer. En føler seg som en del av naturen. Livets gåter får en ikke svar på, det får en aldri, men godt er det, for fikk vi svar på alt vilde livet bli altfor kjedelig.

I samvær med Valle er det iallfall ingen som har hatt det kjedelig, og det gjelder den dag idag. For Valle er like åndsfrisk og underholdende som noen gang. Og vennsæl som han er, hjelper

I N M E M O R I A M**Halvor Hektoen**

Sivilingeniør Halvor Hektoen, Kolbotn er gått bort og ble bisatt tirsdag under stor deltagelse.

Hektoen var født på Stor-eggen gård på Tynset, som han i en senere alder til sin store glede kunne erverve seg. Av yrke var han ingeniør og arbeidet blant annet som bilsakkyndig og i Veivesenet. Han var også kaptein i Hæren og på hans bære så man da også en krans fra officerskullet 1907.

Under okkupasjonen var Halvor Hektoen fylkesmann i Vestfold og de siste par år i Hedemark fylke, hvor han etterfulgte Vries Hassel. I disse stillinger nedla han et stort og fortjenst-

han gjerne venner og kjente med råd og bistand både i juridiske og menneskelige spørsmål

Under okkupasjonen var Valle blant annet pressesjef i Hedemark og Oppland, og for dette fikk han da sin «straff». Men Valle hører til de nasjonale kjernetropper som ikke lar seg knekke. Han holder fanen like høyt og tappert som i de yngre år.

fullt arbeide for norsk administrasjon i en vanskelig tid da så mange sviktet folkets livsinteresser.

Fylkesmann Hektoen var ellers i all sin ferd arbeidsom og nøyaktig. Han var også en beskjeden og stillfarende mann, som ikke braverte med sin store innsikt på så mange områder.

Hektoen var en god venn av vårt blad, en mann som levet og døde i troskap mot sitt humanistiske syn på idealer og på en verdensfavnende innstilling og med et nasjonalt grunnsyn som — for gjeves — er søkt både forkjetret og kriminalisert.

Kristoffer Dalsbotten

En sterkt sosialt interessert mann, som var meget avholdt, Kristoffer Dalsbotten, Notodden, er død etter en bilulykke.

«Teledølen» skriver at hans død vil gjøre det dypeste inntrykk i byen og distriktet. — Med Dalsbotten vil først og fremst barn og ungdom miste en god venn og forkjemper. Han var i en rekke år guttemusikkens drivende kraft, og var ildsjelen i arbeidet for barnas dag.

Bladet «Telen» skriver at Dalsbotten var et positivt og snildt menneske, som ville alle vel, og var selv avholdt av alle.

Kr. Dalsbotten var fra Bremanger i Hordaland. Han kom til Telemark i begynnelsen av tredveårene, da han var med og startet en pelsdyrfarm i Lisleherad. Han var i det hele tatt en mann som hadde mange jern i ilden. Han bygde seg således senere hus på Skogen og startet eget vaske-ri, som han drev meget godt. Ved siden av var han først ansatt på Tele Silkeveveri og i de senere år ved Kunstsilkefabrikken. Han var en dyktig og energisk mann som kunne gjøre så å si alle ting. Han syslet også med oppfinnelser og laget for noen år siden en elektrisk gressklipper som vakte atskillig oppsikt.

Folk og Land lyser fred over Kristoffer Dalsbottens minne!

A. L.

Jeg er kjøper av

hytte, hus — gjerne med noen mål jord, — eventuelt småbruk, ikke altfor langt fra Oslo. Kontant. Alt har interesse.

Bill. mrk.: «Kjøp» i eksp.

Et slag for demokrati og åndsfrihet

OSLO KOMMUNE
BRYN SKOLE
TEISENV. 40
BRYN

Redaksjonen av «Folk og Land»,
Kierschowgt. 5,
Oslo.

Lærerne ved Bryn skole har erfart at skolen er tilsendt nummer av Deres motbydelige «avis». Vi forbauses i høy grad over lovligheten av å utgi noe slikt, og tar det som en frekk undervurdering av norske lærere at De våger å sende et eksemplar til skolen. Vi fraber oss en gjentakelse av dette.

Fridtjof Lehne
S. Lund-Kilsen
S. Ostad, H. Queseth
E. Skårinn
G. Stenrud
L. Thomsen
J. Alnæs

Borgny Njøs
Sissel Skjøthaug
Klara Moen
Brit Gohsby
Ann Sofie Pgar Svendsen
Bjørn Rasmussen
Alf Huld
Rabul
Bjerg Løve

Ovenstående brev som vi har mottatt og som er blitt gjengitt i en rekke Oslo-aviser får oss uvilkårlig til å huske på en liten episode fra «retts-oppgjørets» tid. Fra 1942 av og utover sendte «nazistene» ut et blad som ble distribuert gratis til alle husstander, og som selv oppga seg å være «Organ for nasjonalt samhold og sosialt fellesskap». Det var dette «naziforetagende» som Dagbladets styre med Trygve Sundt

og Thagaard i spissen som de eneste i Norges land misforsto så katastrofalt at de trodde at «det bare var et underholdningsblad» og derfor kom i skade for å profitere på. Ja, så ført bak lyset av den onde disponent var det godtroende styre at det senere i utkastet til styreberetning uttalte sin beklagelse over at «nazibladet» hadde sagt opp trykingsavtalen. Nå, dette var et sidesprang. Det vi vilde fortelle var at en av dette blads redaksjon var stedt for den

strenge byrett for å stå til rette for de onde gjerninger med utgivelsen av dette blad som Dagbladet trykket. En overrettssakfører var beskikket som aktor og da det ble reist tvil om «farligheten» av den propaganda som var drevet i bladet, grep aktor ordet og sa omtrent som så: — Det er ikke tvil om at dette var uhyre farlig nazipropaganda, det var bare såvidt jeg klarte å hindre min kone i å lese bladet! Så det er ikke så greit å være lærer på Bryn skole heller!

Ideologier som kampmidler

Vi står igjen foran «et toppmøte». Vesten prøver igjen å komme til en forståelse med de kommunistiske stater. Imidlertid fortsetter den kalde krig: Den ideologiske og den økonomiske krig med sine kampmidler. Siste Verdenskrig som avsluttet den gamle epoke da seier og tap ble avgjort på slagmarken, fortsatte med uforminsket styrke med nye våpen: Ideologi og økonomi. I 1945 hadde Sovjet ved hjelp av U.S.A. og England oppnådd en førsteklasses posisjon og utgangsstilling for den nå pågående krig som Vesten først i de siste år synes å forstå rekkevidden av. Situasjonen i dag er klar, men Vesten tar ikke konsekvensene. De minner om barn som er så mørkeredde at de ikke tør åpne øynene. — Fortsatt klammer Vesten seg til det ene alternativ: En gammel-dags krig. «Sikker høyde 20 000 fot» annonseres i vår radio når våre marineenheter skal drive «luftvernsovelser». Fyrverkeri er det og intet annet.

Det er bare ett våpen Sovjet i dag frykter og har grunn til å frykte: En ny ideologi i Vesten. En ideologi som griper massene og samler kreftene. Men nye tanker bekjempes både fra Øst og Vest. På det felt er de gamle allierte framleis alliert. Østen rider på sitt Folkedemokrati og Vesten på sitt Demokrati. «De nye tanker» heter på russisk Fæcisme og på NATO «Nasisme». De to betegnelser betyr både i Øst og Vest Diktatur. — Og så rustet man videre både i Øst og Vest i atomalderen som om den gammel-dags krig skulle være et virkelig alternativ, en utslettelse av det organiske liv på jorden en løsning av menneskehetens problemer. —

I vårt land som i mange andre er slagordet: Mer Demokrati, Mer parlamentarisme fordi massen under disse slagord. Folk tror det derved blir mer frihet, mer velvære. Når et skolestyre med 8 mot 8 stemmer, idet formannens stemme gjør utslaget, kan idømme en enke en stor pengebot fordi hun ikke tør sende sine barn på skolen av hensyn til føreforholdet, så snur man bare litt på skrån og sier: Hm. — At hele det parlamentariske system er foreldet og blitt en karikatur, faller ingen inn. Når ungdomskriminaliteten vokser oss over hodet, så øyner man ikke den virkelige årsak: En ideologi som fanger ungdommen savnes.

De nye idéer i Vesten tar avgjort avstand fra diktatur og voldsmidler. Det lønner seg å studere disse idéer. Å tillegge denne ideologi et ganske annet innhold og et annet mål enn den har, er da virkelig ingen god idé.

I den tilstand Vesten i dag befinner seg, fører et såkalt toppmøte oss bare nærmere Diktaturet. Det kommunistiske slagord «Sameksistens» er en umulighet. — J. B.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UÆEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Lærerne på Bryn

Lærerpersonalet på Bryn skole har trådt frem på arenaen i en rekke Osloaviser som stolte nypatrioter med toppluen godt ned over ørene og med skjellsord som argumenter. Det er en «frekk undervurdering av norske lærere», skriver de, å tenke seg at slike oppdragere av barn og ungdom vil sette seg inn også i andre synsmåter enn det autoriserte allemannsvrøvl.

Det må vel være hensikten med denne offentliggjorte lærerkorreks at vi skal føle oss slagne og beskjemmet ved en slik demonstrasjon av frilyndt demokratisme og makeløs nasjonal holdning. Det er som en sus av læreraksjonen i 1942 over det hele. Samt naturligvis et pust av de gode dage i 1945, da Norge ble så fritt så fritt og fengslene så fulle så fulle. Selv anførselstegnene fra den tid tar gjengangerne på Bryn skole i bruk.

Vel, vi er ikke beskjemmet annet enn på den norske lærerstands vegne. Vi er beskjemmet over at de som har ansvaret for utdannelsen av norske barn vet så lite om det som nå holder på å bli historie, og vi er enda mere beskjemmet over at de på en slik måte trer frem for offentligheten og demonstrerer at de er ignoranter som intet vet og som intet vil lære.

Det er naturligvis ikke slike folk vårt blad taler til, vi snakker til de åndsfriske og utviklingsdyktige sannhetssøkere. Og foranlediget av manifestet fra lærerne på Bryn vil vi da gi disse sannhetssøkere et lite tilbakeblikk på den lærernes såkalte nasjonale holdning av 1941—42 som den tåpelige del av standen alltid løper rundt med som en løvehud. Det er så visst ingen grunn til at de unge lærere skal føle seg trykket av alt dette gamle nasjonale heltemotet.

Det begav seg i det Herrens år 1941, nærmere bestemt ved forordning av 17. juni, at de norske lærere gjennom sine organisasjoner direkte ble underlagt den tyske Reichskommissar Terboven. Mot dette ble det ingen protest reist. Da Quisling i februar 1942 overtok regjeringsmakten, var et av hans problemer hvorledes han skulle kunne fravriste tyskerne dette formynderskap over norske foreninger, blandt annet hvorledes han skulle kunne føre lærerorganisasjonene over fra tysk til norsk myndighetsområde. Han fant veien med opprettelsen av Norges Lærersamband. Men nå protesterte og demonstrerte de norske lærerpatrioter av hjertens lyst under velvillig bifall fra Reichskommissar Terboven, som gjerne vilde sette kjepper i hjulene for nordmannen og konkurrenten Vidkun Quisling.

Dette forteller forøvrig lærerne selv i den «autoriserte» helteberetning «Kirkenesferda» (side 87): «Ennå da dette foregikk, var parolen at en skulle rette seg etter de tyske forordningene, men sabotere Quislingregjeringens påbud. Det hører til de uløste gåtene hvorfor de tyske offiserene ikke nyttet denne muligheten til å skape splid mellom lærerne. De måtte være fullt klar over at mange ville bøye av, om de bare lot det skinne igjennom at det var en tysk «Verordnung» eller bare et ø n s k e fra tysk side.»

Men Terboven hadde intet ønske om å blande seg i denne norske strid. Han så som nevnt tvertimot med glede den nye norske regjeringens vanskeligheter, som bare kunde styrke hans egen stilling og tyskernes.

Det kan naturligvis strides om hvorvidt det var noe passende tidspunkt å reise en slik norsk politisk strid med okkupasjonsmakten som lystig tilskuer, men ett er iallfall sikkert: noen spesiell patriotisk innsats var dette naturligvis ikke. Vel å merke fra lærernes side. Og hadde lærerne vært like villige til å bøye seg for norsk myndighet som for den

NORSK DUSTEFORBUND

I disse dage da alle slags foreninger og institusjoner uttaler seg om rasehovmodet, bør heller ikke vi holde oss tilbake. Vi har derfor idag foreslått for Oslo skolestyre å vedta at den alpine rase ikke lenger skal være «stuttbeint og trangsynt», som det så skammelig læres ved lærerskolene, men langbeint og langsynt.

NORSK DUSTEFORBUNDS
SKOLEAVDELING
OLA FLEHNE
p. t. Bryn skole

Vi hilser den nye avdeling velkommen i våre rekker. Sant å si har vi lenge ventet på et slikt forslag.

NORSK DUSTEFORBUND
Helge Fleip
uansv. formann.

DE JUBILERENDE

Så har Arbeiderpartiet feiret sitt jubileum med brask og med bram. 25 år med regjeringsmakten, det er ikke dårlig.

Men det hadde sømnet seg bedre om dagen og tiden var forbigått i stillhet — og i ruelse.

For hva er skjedd i disse årene? Historien vil nok i tidens fylde vite å gi partiet den karakteristikk det fortjener. Ganske kort resumert:

Regjeringen med følge var skyld i at Norge kom med i krigen med derav følgende tap av menneskeliv og med uendelige lidelser for titusener. Dens skyld var det vi fikk en rettsforfølgelse som grenser til det utrolige, forfølgelse av uskyldige mennesker for å lede oppmerksomheten bort fra de virkelige ansvarlige. Den er skyld i at det i dag er en kluft i folket som ikke lar seg jevne ut med det første. Den er med rene ord vårt århundres største katastrofe.

Og ser vi tilbake på partiets slingrende fremmarsj, ja så er den forferdende. Først gikk det inn for kommunismen, men så lønte det seg ikke med det kompaniskapet lenger, derpå vinglet det over i borgerlig retning, hva blir det neste? Kanskje helt ut kapitalistisk for til slutt å gå kompassrosen rundt og atter havne i kommunismen, den første kjærlighet. Før het det: Ned med kapital, kongehus og kirke, når har det tatt alle disse tingene i sin tjeneste. Før het det: ned med forsvaret, nå har herrene stelt det slik at vi kommer med i første runde

tyske okkupasjonsmakt, så var det ingen lærerstrid blitt og heller ingen Kirkenesferd.

Og da ville også lærerne på Bryn og andre steder kunne møte hver 9. april uten det mindreverdighetsfølelsens hysteri som velter opp av manifestet. Da hadde de kanskje også våget å lese de eksemplarer av «Folk og Land» som en velvillig sjel hadde betenkt dem med.

Deutsche handelskammer in Norwegen

Lehmkuhl's Werksteder, Kühl-schränke, Waschmaschinen, Heizungsanlagen, N. Vollgt. 3, Oslo.

Direktør Ditlef Lexow, Fr. Nansens pl. 9, Oslo.

Ditlef Lexow A/S, Schiffsmakler, Versicherungen, Fr. Nansens pl. 9, Oslo.

Harald Lie, Agenturgeschäft, Huitfeldts gt. 9 b, Oslo.

Olav Lie, Kolonialw.- u. Chemikalienagenturen, Havnelagert, Oslo.

Joh. Liebig-Larsen, Textilmaschinen- u. Garnagenturen, Klingenberggt. 4, Oslo.

Lier A/S, Jacob Lie's Eftf., Kolonialwarenagenturen, Hamar. Morten Lieskar, Vertretungen in Eisen, Bauartiklen, Schultz gt. 4, Trondheim.

A/S Lilleborg Fabriker, Seifen- u. Ölfabriken, Sandakervn. 54, Oslo.

Jean B. Linaae, Schiffsmakler, Spedition, Versicherung, Sandefjord.

Reidar Linaae, Schuh-Agenturen, postboks 165, Oslo.

Karl O. Lind, Manufaktur- u. Eisenwarenvertretungen, Dronningens gt. 9, Trondheim.

Forbundet møte i Drammen

Forbundet har holdt et godt besøkt møte i Drammen, hvor det var stor stemning og innkom et pent beløp til det videre arbeid.

Fylkestillsmannen i Buskerud O. K. Opsahl innledet og understreket hva møtet i første rekke gjaldt: Støtte til arbeid for rettens og sannhetens sak.

Forbundets formann, Anders Hafskjold fortalte om sin sak mot Morgenposten, som det hadde lykkedes injurianten å forhale i det uendelige. Videre redegjorde han for Forbundets arbeid og understreket betydningen av at det var blitt opprettholdt intakt som apparat ved innsats for de rettsforfulgte. Når tiden ble moden, ville man forstå betydningen av og meningen med hele arbeidet.

Tore Bergstøl fortalte meget interessant fra sin egen sak. Han påviste som kjentmann all uefterretteligheten i Kjelstadlis bok om Rjukan, særlig alle forfatterens fortellinger. Alt tøvnet om tungtvannsabotasjonen og senkingen av Tinnsjøfergen endret ikke den kjennsgjerning at disse foretagender ikke forkortet krigen en dag, men voldte store menneskelige og økonomiske ulykker for Norge og ikke for Tyskland, som på det tidspunkt hadde oppgitt atombomben. Bergstøl takket også i minneverdige ordelag Hafskjold, som hadde tatt kampen opp mot løgn og fanteri.

Karl Holter sa at avisen var god og at den måtte være en uimotsigelig dokumentarisk kilde, som nok vilde overleve lærerne på Bryn skole og like uvitende folkeoppdragere. Den gamle løve Karl Holter hadde ellers ikke mistet noe av sin kraft. Hans store ta-

i tilfelle krig, og at vi må ofre millioner på millioner på krigsberedskap.

Og et slikt vinglete parti skal sitte med makten. Fy, Ola Nordmann.

O. B.

lent spillet i hans opplesning og i hans foredrag. Han siterter Knut Hamsuns ord: Vi har god tid. Dødsdommen over general Staffeldt i 1814 sa man jo var betinget av «folkets rettsbevissthet» den også. Siden fikk men benådningen og oppreisningen, bl. a. i form av Staffeldts gate i Oslo! Holters siste ord på møtet var: «De visste nøyaktig at det de gjorde var mot lov og rett».

Tor Kaas sluttet seg til vårt arbeid. Han hadde ikke hørt om det før, og nu skulle det bli månelyst på hans sted og i hans distrikt.

Alexander Lange detaljerte utførlig hvilke fremstående kvinner og menn i Norge — utenfor NS — det er som har gått mot rettsoppgjøret. Det er sannelig en lang liste!

Referent.

Ord vi ikke skal glemme

Etter frigjøringen ble medlemmer av NS fremstilt som nærmest åndssvake personer. Statsråd, frøken Aasland uttalte således i 1946 de bevingede ord: «Hvis vi hadde hatt en bedre åndssvakeforsorg, så hadde vi ikke hatt så mange medlemmer av NS.» Se Aftenposten for 6. august 1946. Det ble videre sagt om partiets tilhengere at de utgjorde «bernen i folket».

Dette uttrykket ble bl. a. brukt i en 17. maitale i Bergen 1946 av general Roscher Nielsen. Opplysning herom er gitt av res. kap. Peter Madland i Bergens Arbeiderblad 10. mars 1947.

I en annen festtale som ble holdt ved 25-års studentenes jubileum i 1947, uttalte generaldirektøren for de norske statsbaner Egil Sundt: «Vi så bunnfallet flyte opp og tilrane seg makten i vårt samfunn.» I Aftenposten fra 3. september 1947.

(Fra det glimrende dokumentarverk: Patriotisme og Lands- svik av h.r.advokat, dr. jur. Gustav Smedal, side 112, 2. opplag).

OLGA VON BARÈNYI:

ØREFIKER I «BRODERSKAPETS UKE»

Slik fungerer rettsvesenet i det nye meget demokratiske Tyskland

Det må man lade de allierte. De har ikke valgt noen dårlige regissører når det gjelder å tilsmusse alt tysk og alt som er tyskvennlig. Pressen, kringkastingen, filmen, fjernsynet og dermed hele den offentlige meningsdannelse, alt har de tapre motstandskjempere mot sitt eget fedreland hånd om. Og det blir festet og sørget alt eftersom. Sorg for Lidice, fest for motstanden 20. juli 1944, sorg og bot for krystallnatten da synagogene ble brent, og nå har vi igjen hatt «Broderskapets uke», der som vanlig fant sted i hatets og Tysklandshetsens tegn. Akkurat i denne «Broderskapets» uke foregår det en rettergang ved en meddomsrett i München mot 4 «nazister» — henholdsvis «nynazister» — som i Deutsche Soldaten-Zeitung og i et flyveblad skal ha fornærmet den ærverdige herr Eugen Kogon, som ble kjent gjennom sitt mesterverk «SS-Staat». De hadde fordristet seg til å hevde at han hadde tilhørt den kommunistiske lagerprominens i Buchenwald og slett ikke lidt slik som han gjør hele verden oppmerksom på. Tre dager varte denne prosess, hvorunder det sanne broderskap ble demonstrert mere enn regissørene egentlig ønsket.

Tilskuerrummet er tett besatt med kamerater fra «Ver-einigung der Verfolgten des Nazismus» (VVN), som riktig nok offisielt ble betegnet av innenriksministeriet som en kommunistisk dekkorganisasjon. Selvsagt ble den ikke forbudt av en slik grunn, for kommunismen er som kjent i en ekte demokratisk stat ingen fare. De herrer «forfulgte» besatte også pressebordene, mens en ikke engang vilde slippe meg inn i salen under påskudd av at det ikke var plass til flere. Med en forsinkelse mens jeg ventet utenfor, lykkedes det meg dog tilslutt å komme inn da en av kameratene gikk ut. De herrer «forfulgte» får snart stemningen opp. De lo høyt da de anklagede ble forhørt, de roste høylydt statsadvokaten og dommeren, de skjeldte ut de anklagede, kort og godt: de kunde øyensynlig tillate seg hva som helst uten å krenke rettens verdighet. En gammel mann derimot, som ikke hørte til de «forfulgte» og som i en pause leste i en avis som de herrer

«forfulgte» ikke likte, ble skarpt irettesatt av rettsbetjenten og gjort oppmerksom på at det ikke var tillatt å lese aviser i rettssalen. Samtidig foldet de herrer «forfulgte» rolig ut sine rosa og røde aviser uten å bli irettesatt.

Den annen dag avslørte denne «prosess» seg som en teaterforestilling. En av de anklagede, den tidligere utgiver av Deutsche Soldaten-Zeitung reiste seg etter en privatsamtale med statsadvokaten og bad ydmygt herr Kogon om tilgivelse. Han var under denne prosess — som forøvrig ennå ikke var avsluttet — blitt helt og holdent overbevist om at herr Kogon var en hederlig og plettfri mann, og at altså artikkelen som angrep ham var helt og holdent oppdiktet. Han fikk straks — mot loven og rettergangsordningen — forlate anklagebenken og begi seg over til de herrer «forfulgte», som fornøyet mottok ham i sine rekker. Denne «nazists» plutselige anger og overlatelse av ansvaret til hans daværende redaktør, forfatteren Erich Kern, har sin bakgrunn. Denne herre, som nå er «regjeringstro», fikk for noen tid siden full landrådspensjon og dertil også en smukk avgiftseftergivelse.

Efter denne dramatiske scene, som lisenspressen berettiget om med stor glede, stod herr Kogon opp som vitne og medklager og holdt en tale på næsten tre timer. Forsvarsvitnene fikk bare lov til å svare med ja eller nei, og en av dem ble bortvist fra rettssalen fordi han dristet seg til å fortelle om en opplevelse i Buchenwald. Da han ikke var kommunist, ble han misshandlet av en kommunistisk fange og truet med en jernstang. Slike bagateller interesserte ikke retten. Offentligheten skal ikke få vite at de kommunistiske fanger i leirene hadde så stor makt at de ganske enkelt kunne rydde sine politiske motstandere av veien. Dødsattesten ble så forfalsket av den kommunistiske lagerprominens.

Herr Kogon erklærte flere ganger under sin monolog at han også idag vilde alliere seg med kommunistene mot en motstander. Tiltross for at det kommunistiske parti og kommunistisk propaganda er

Forts. s. 8

BAK KULISSENE:

OG SLIK KOM KRIGEN - -

SLUTT PÅ POLENTERROREN

Kl. 8 om aftenen 31. august trengte en flokk polske opprørere inn i og besetter kringkastingssenderen i Gleiwitz, midtpunktet i det vestlige oberschlesische grubedistrikt. I denne fredelige by måtte en innkalle grensepolitibetjenter for å fordrive polske inntrengere. Og da det var blitt natt blir tollstasjonen Hoflinden i kretsen Troppau overfalt og besatt av polske opprørere. Først da mannskaper av Waffen SS foretar et motangrep forsvinner polakkene på ny. Kort etter midnatt blir tollstasjonen Neukrug for annen gang angrepet av polske militære, denne gang med flere maskingeværer. Den tyske feltvakt må slå tilbake angrepet. Men ikke nok med dette: på forskjellige steder ved grensen mot Polen blir to tolltjenestemenn skutt av polakkene og én hardt såret.

Men nå er også begeret fullt. 1. september gryr og på denne dag går der Führers ordre til Wehrmacht ut. Det heter i denne: «Den polske stat har nektet å gå med på den av meg foreslåtte fredelige regulering av naboforholdet. I stedet har den appellert til våpnene. Tyskerne i Polen blir forfulgt med blodig terror og drevet fra hus til hus. En rekke grenseepisoder som det er umulig for en stormakt å finne seg i, beviser at polakkene ikke lenger er villig til å respektere den tyske riksgrense. For å få en slutt på denne vanvittige virksomhet er det intet annet middel til overs for meg enn å sette makt mot makt.»

Wehrmacht har etter ordre av den øverste befalshaver overtatt den aktive beskyttelse av riket. Hvor troppene viser ser blir de hilst av folke tyskerne med jubel — men mange kvinner som har opplevet alt for meget fryktelig har ikke engang kraft til et smil eller en hilsen — stumme står de ved kanten av veien mens tårene renner ned over de herjete ansikter. Det polske skrekkelde er forbi, tyskerne er der!

Mens våpnene allerede taler på den annen side av den tyske østgrense fordi polakkene ikke ville det annerledes, sitter Sir Neville Henderson i den britiske ambassade. Hendelsene, som han har måttet følge på nærmeste hold fordi hans embete tvang ham til det, har brusert hen over ham som en bølge.

Imens har også London erfart at Tyskland har grepet til selvhjelp, og Foreign Office telegraferer til sendemannen en ny anvisning som han skal meddele Det tyske rike. Han får vite at riksenriksministeren venter ham om

kvalden. Det er fremdeles et par timer til det, og tiden blir ivrig utnyttet i den britiske ambassade: engelskmennene brenner alle chiffernøkler, alle hemmelige og fortrolige dokumenter, og de fleste medlemmer av ambassaden pakker allerede sine koffertene og innkvarterer seg i Hotel Adlon. For å komme dit behøver de bare gå rundt hjørnet fra Wilhelmstrasse 70.

Om kvelden klokken 9 mottar von Ribbentrop på ny den britiske sendemann i sitt arbeidsværelse i utenriksdepartementet. Sir Neville Henderson overbringer en note fra sin regjering og har latt vedlegge den en oversettelse til tysk, som han imidlertid erklærer for uforbindtlig. Den korte skrivelse munnar ut i følgende setninger: «at Hans Majestets regjering i Det forenede kongerike uten nølen vil oppfylle sin forpliktelse overfor Polen, hvis ikke den tyske regjering er beredt til å gi Det forente kongerike tilfredsstillende

De første kampe i Polen. Mannen med geværet er Kurt Meyer eller Panzermeyer, som han senere ble kalt. (Ill. fra Panzermeyer: Grenadiere).

forsikringer om at den tyske regjering har innstillet enhver angrepsbehandling mot Polen og er beredt til å trekke sine tropper uten opphold vekk fra polsk område.»

Efter at utenriksministeren har lest noten, slår han fast at det ikke er Tyskland som har angrepet Polen, men omvendt — og han henviser herunder til den uopphørlige rekke av innfall på tysk område av irregulære polske bander og også av regulære tropper. Hva den nettopp overleverte meddelelse angår, fortsetter utenriksministeren, så vil han straks la den gå videre til der Führer, og snarest mulig svare sendemannen. Bittert føyer von Ribbentrop til: «Hvis den britiske regjering hadde vist slik aktivitet når det gjaldt Polen som det øyensynlig tenker på når det gjelder Tyskland, så ville det forlengst være kommet til en ordning med Polen.» Og så kommer han nok en gang inn på Englands svikt: han hadde meddelt den britiske sendemann de tyske forslag til Polen i det håp at England dog ville bringe Polen til fornuft — og der Führer hadde til og med ventet en dag ut over det fastsatte tidspunkt. Men hva var det skjedd fra polsk side? Intet annet enn nye, alvorlige provokasjoner.

Hva kan sendemannen svare til dette? Han går. Utenfor rekker tjeneren ham hatten. Langsomt går han ned trappetrinnene — er det siste gang han går ned disse trappene? Nå passerer han de to stumme sfinxer, så går han ut på gaten. Hva gjør han egentlig fremdeles i Berlin? England har jo forlengst bestemt seg for krig — — —

(Neste gang: I det franske deputertkammer).

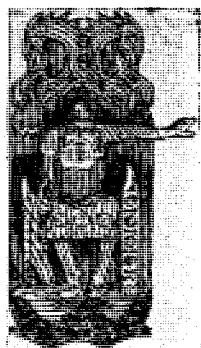

Chamberlain i Paris. Tilhøyrer i vognen Daladier

SVITJOD

Forhistorien til 9. april

De famøse britiske og franske noter av 5. april 1940

Slår vi opp i gamle «Snorre», så finner vi at forfatteren begynner med jordkloden. Denne deler han i 3 verdensdeler, som alle møtes i Svartehavet.

Øst for Svartehavet, sier han, ligger Asia. I vest ligger Europa og i nord ligger Svitjod.

Til Europa regnes nærmest det gamle romerrike. Og landet nord for romerriket kalles Svitjod. Jeg siterer: «Det (Svartehavet) skiller mellom de tre verdensdelene. Østenfor heter det Asia, og landene vestenfor kaller noen Europa og noen Enea. På nordsiden av Svartehavet ligger Svitjod, det store eller kalle. Den nordlige delen av Svitjod ligger ubyggd for frost og kulde.»

Snorre rekner opp en del navn som viser at både det nåværende Tyskland, Norden og Russland lå innenfor Svitjods grenser. — Han nevner Gardarike, Saksland, Odinsøy på Fyn, Sjælland, Jotunheimen, Leire og Mælaren. Og han sier at «Odin tok sig bosted ved Mælaren, der det nå heter Gamle Sigtuna».

Han sier også at Odin hersket over hele Svitjod. «I hele Svitjod gav de Odin skatt, en penning for hver nese og han skulle verge landet for dem mot ufred og blote til godt år for dem.»

Samler vi alt dette, så går det klart fram at det engang har vært et stort rike som Snorre kaller Svitjod, og at Odin har hersket over dette rike, og at det har vært orden, kultur, religion og lov i dette rike. Grensene mot syd var Romerrikets nordgrense.

Og tidspunktet for Odins regjering må ha vært det første hundreår etter Kristus. Snorre sier: «I den tiden for romerhøvdningene vidt om i verden og la under seg alle folk.»

Romerrikets ekspansjon sluttet med Trajan (98—117 e. Kr.).

Svitjod omfattet altså i store trekk det landområde som nå kalles Russland, Tyskland og Norden.

Innenfor disse grenser har de nordiske folk beveget seg temmelig fritt. Svitjod har utvilsomt vært alle nordiske folks hjemland.

Quisling sier: «Min stilling til Russland fremgikk av min, jeg kan si, lidenskapelige fedrelandskjærlighet, fordi nemlig Russland er i virkeligheten det store Norge.» (Quisling-saken side 459).

Svitjod har vært et nordisk kulturområde, og folkene som bodde der har hatt et nordisk livssyn. De har vært holdt sammen av minnet om en stor mann som engang har holdt alle tråder i sin hånd og som har innført orden, lov og religion i området.

Omkring år 1000 ble så dette kulturområde delt i 2 deler, — et østlig og et vestlig område.

Engang Odins rike senere Quislings politiske mål

Det østlige område ble erobret av den bysantinske kristendom. Det vestlige område ble erobret av den romerske kristendom.

Den selvstendige nordiske ideologi og kultur som engang hadde holdt Svitjod sammen ble brutt og systematisk forfulgt.

Det oppsto litt etter litt to adskilte kulturområder.

Vi fikk et vestlig kulturområde bestående av Tyskland og Norden, og et østlig, bestående av Russland og en del asiatiske stater.

Den vestlige del av Svitjod

lå bundet under Rom fra år 1000 da de norske konger innførte den romerske kirke, til ca. 1500 da den protestantiske revolusjon løste landet mellom Vest-Svitjod og Rom.

Øst-Svitjod var ideologisk sett bundet til Bysants fra år 988 da Vladimir den hellige lot seg døpe og innførte den bysantinske kirkeordning i Russland, og fram til den kommunistiske revolusjon 1917.

I 30-årene da Quisling fremsto som programatiker og politiker, var det meget store muligheter for en gjenforening av

Forts. side 6

Det er en fastslått lære, at tyskerne overfalt Norge uventet og uten grunn den 9. april 1940. Og det hadde de ikke lov til. Neivel. Men engelskmennene overfalt Norge den 7. april 1940, og det var ikke uventet. Hadde de lov til det?

Da England og Frankrike erklærte Tyskland krig 3. september 1939, erklærte Norge seg nøytralt i denne stormaktskrigen, som det ikke ville ta del i. Og Norge som i mange år hadde drevet med avrustning, tok det lett vint med nøytralitetsvernet. Selv etter at Churchill den 2. februar 1940 tydelig sa ifra, at «England i denne krigen ikke ville tillate de små land å være nøytrale».

Den 16. februar 1940 ble det for all verden klarlagt, at Norge ikke ville forsvare sin nøytralitet. Den engelske destroyer Cossack gikk uhindret inn i en norsk fjord og overfalt det tyske skip Altmarm, som regjeringen hadde gitt fritt leide på norsk område, i overensstemmelse med folkeretten. Norske torpedo-båter lå og så på overfallet, men hadde ikke lov å skyte for å forsvare nøytraliteten og folkeretten.

Det var denne hending som dro Norge inn i krigen. Tyskland hadde fått klart bevis for at norskekysten når som helst kunne bli engelsk-fransk operasjonsområde, Nordsjøen sperret og den krigsviktige malmtransport fra Narvik stanset. To dager etter ga Hitler ordre til å forberede tyske tiltak som kunne hindre dette.

Men England hadde allerede i 1939 planlagt støttepunkter for seg på den norske kyst, og gjennomføringen av disse planer ble forberedt og tilslutt offisielt varslet. Til alt det andre som er fortiet og skal skjules for det norske folk er Englands note til den norske regjering 5. april 1940. Hvorfor skal sannheten skjules?

Vår forutseende utenriksledelse i 1940.

Fredag 5. april 1940 fikk den norske regjering overlevert likelydende noter fra England og Frankrike. Disse noter var tydelige nok, men regjeringen satt på dem. Hverken Storting eller presse fikk vite noe. Men i innvidde kretser sivet det ut om notene og at de var alvorlige. Generalstaben ble urolig og general Laache spurte regjeringen om tillatelse til å mobilisere, men fikk nei. Han gjentok spørsmålet men ble avvist.

Her er et avsnitt av notene den 5. april:

«Jeg har der ære å meddele Dem at den kongelige regjering i samråd med den franske regjering har gransket forholdet mellom den måten krigen mellom Sovjetsamveldet og Finland sluttet på, og det standpunkt som den norske regjering i den anledning tok, finner vi oss forpliktet til å peke på disse fakta:

Begivenhetene i de siste tre måneder har vist at uten hensyn til hva det norske og det svenske folk ønsker, så er den tyske regjering ikke villig til å la den norske og den svenske regjering ha den handlefrihet i utenriksaker som de har rett til.

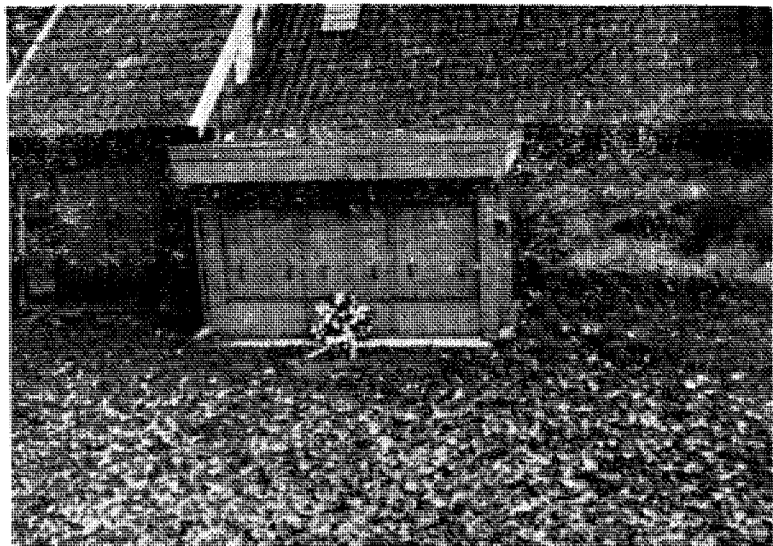
Den kongelige regjering har full forståelse av av den vanskelige stiling som trusler og trykk fra tysk side således har satt de to regjeringer i, men man kan ikke annet enn trekke den slutning at under de vilkår som nu råer er de to regjeringer ikke helt frie organer.

Dessuten, selv om en ser bort fra den politikk som den norske og den svenske regjering kan bli tvunget til å følge, så kan ikke lenger de allierte regjeringer finne seg i de tilstander som nu råer ved at Tyskland får fra Norge og Sverige viktige hjelpekilder for sin krigsførsel, og nyter godt av fordeler i disse land, som er til skade for de allierte.

Vi mener derfor at stunden nu er kommet til å si bents

Forts. side 6

S V I T J O D

«Quisling ble ikke korsfestet, han ble skutt — —»

(Forts. fra side 5).

Øst-Svitjod og Vest-Svitjod til ett stort nordisk kulturområde. I nesten 2000 år hadde dette område ideologisk sett vært underlagt Rom og Bysants og nå var begge halvdelar fri. Nå kunne de forenes. Quisling mente at revolusjonen i Russland kunne danne grunnlaget for en slik forening, men bare under visse forutsetninger.

Revolusjonen besto av 3 momenter, — et jødisk moment — et asiatiske moment, og et nordisk moment.

Quisling håpet på at det nordiske moment, representert ved den såkalte høyreopposisjon, skulle seire. I «Russland og Vi» side 133 skriver han: «Man kan være overbevist om at det nordiske moment i Russlands grunntrekk virker med tyngde på begivenhetenes utvikling.» Og side 192 skriver han: «Men hvis Stalin skulle bli styrtet eller forsvinne og høyreopposisjonen komme til makten, så ville også den russiske revolusjon ha nådd sitt vendepunkt — —»

Quisling setter altså sin lit til høyreopposisjonen og det nordiske elementet, og han vil også at Norge skal støtte disse momenter for derigjennom å endre revolusjonens karakter.

Quisling sier: «Jeg så på Russland som et område hvor norsk og nordisk innflytelse skulle kunne gjøre seg gjeldende. Det var derfor jeg skrev min artikkel om anerkjennelse av Russland de jure. Jeg mente nordmennene skulle gjøre det til sitt arbeidsfelt. Selv fossene i Dnjepr har norske navn.

Våre Guder kommer fra Kaukasus,» (side 459 i Quisling-saken).

Det er ganske klart at hadde Norge og England fulgt hans idé dengang, så hadde Europa i dag sett ganske annerledes ut.

Svitjod hadde vært organisert som et hjem for vårt nordiske arvestoff.

Men slik skulle det ikke gå. Både Norge og England avsto å ha noe med Quisling og hans idéer å gjøre.

Og i Russland selv gikk det den vei, at både den nordiske høyreopposisjon og den jødiske

venstreopposisjon ble likvidert. Det asiatiske moment under Stalin seiret i drakampen.

På samme tid reiste Hitler Tyskland til stor makt. Det ligger i sakens natur at Quisling da håpet på at Hitler ville overta rollen som Svitjods gjenoppretter. Men Hitler forsto ikke Quislings idéer. Hitler ville ikke annet enn revidere Versaillesstraktaten. I Russland og i Norge gjorde da også Hitler store politiske feilgrep.

Jeg tenker på behandlingen av Vlassov i Russland, og behandlingen av Quisling i Norge 15. april 1940.

Quisling sier: «Og de (tyskerne) hadde kunnet vinne tidligere, hvis de ikke hadde gjort etter min mening grove militære og politiske feil, hvorav den i Norge også er en og ikke en av de minste — jeg mener i politisk henseende (Quisling-saken side 460).

Hitler ble ikke Svitjods gjenreiser. Det nordiske moment tapte i kampen om samling av Svitjod. Det asiatiske moment har fått sjangsen til å samle Svitjod, og Quisling er død.

Russerne mangler nå bare Norden, så er samlingen gjennomført. Da er Svitjods grenser fra Odins tid nådd, — Atlanterhavet — Elben — Donau — Svartehavet — Asias stepper — Ishavet.

Men det blir ikke Quislings Svitjod og den nordiske ånds Svitjod. Det blir Lenins Svitjod og Asias ånd. Og det er engelskmennenes og nordmennenes skyld.

Quisling ville at dette rike skulle ha vært et nordisk rike med nordisk ånd og med nordisk kultur. Han ville at det skulle ha vært Guds rike på jorden. Han mente at han var utvalgt til å gå i døden for dette rike.

Selv sier han:

«Jeg mener at jeg har erkjent og arbeidet for dette nye Guds rike, og det er det som har drevet meg, sammen med fedrelandskjærlighet og min pliktfølelse. Jeg mener at her settes man overfor noe mer enn Harald Hårfagre og Hellig Olav. Man kan dømmes meg om man det vil, men man tar dermed en blodskyld over det nor-

ske folk. Jeg har ikke gjort noe som fortjener hverken død eller fengsel. Jeg frykter ikke døden for meg selv. Jeg beklager den for mine nærmeste, og jeg frykter den for det norske folk.» (Quisling-saken side 460).

Men nordmennene gjorde som jødefolket i sin tid. «La skylden komme over oss og våre barn,» sa de.

Quisling ble ikke korsfestet, han ble skutt.

I dag er Norden — den siste rest av Svitjod et amerikansk protektorat, men hvor lenge? Iallfall ikke lenger enn til negrene får flertall i sydstatene.

O. K.

Kven er fri — mest fri?

Den som må kjempe hardt for livseksistensen? Kanskje —? Men slett ikkje den som har alle verdens materielle goder til fritt å disponere, men ikkje eig den indre sjelsevna til å vere fri, glad og nøgd. Derimot den som kjenner seg nøgd med det vesle han har, er friare og lukkelegare.

Det er vel «lange utsikter» til at det kan verte slutt med spekulasjonen i sin nestes uvitenheit og veikskapar. Sjå på reklamen. Den framstiller det alltid slik at vedkomande som er ute etter å lokke pengar frå oss, vil gjeve oss eit gode — gjere oss ei stor teneste — når dei appellerar til våre nytelyster.

«Til hyggestunden hører — —,» ditt og datt. Åndelege og materielle nyttingsmidlar. Frå film, spekulasjonspresse og litteratur, til tobakk, alkohol, og andre industrialiserte og denaturerte mat- og drikkevarer. «Før oss ikkje ut i freisting.» Er det ikkje nettopp det som vert gjort? Og den som vil fortelje menneskja om — og vekkje — deira indre skapande evner, får knapt komme til orde. Men den retten kan ikkje slåast av på. Og den pressa som ikkje kan fri seg frå å ta inn reklame som appellerar til nytelystene, burde forstå seg moralsk plikta — framom nokon andre — til å late dei sleppe til som einast kan attervinne jamvekta og fridomen ved å vekkje dei skapande kreftene i menneskja til livsvokster. For det er då ein klår ting at dersom det ikkje vert skapt balanse millom yting og nytting — friviljugt — då smider me våre eigne slavelekkjer.

Difor: Den som elsker livet og fridomen, må elske ansvaret og pliktene, ja, for elles vert han automatisk reidskap for dei krefter som undergrev fridomen og livet. Fiende av det han trur han elsker. Utan å vilje det, og utan å vite det kan ein verte fiende, dersom

Forfriskende røst i VG

Også Hvoslef Eide spør hvem eller hva som står bak Dagbladet

I Verdens Gang finner vi en kronikk av E. Hvoslef Eide, som viser at det iallfall er noen som gjerne vil bryte ut av den ring av ensrettet tåpelighet som våre halv- og helmarxister har fått drevet det norske folk inn i. La oss lage en liten sitatsprøyte av herr Hvoslef Eides utmerkede artikkel:

«Jeg tillater meg å si at jeg synes mange intellektuelles forhold til sosialismen er til å fortvile over. Det nytter jo ikke hva der skjer i denne verden, like urokkelig holder de fast ved en lære som bygger på at mennesket er godt. Har vi ikke rystende beviser på at så ikke er tilfelle og på at de som måtte være gode temmelig snart kommer ut av spillet. Det er de tykkfingrede, de som har vilje til makt som alltid vil dominere i bildet.»

«Den temperamentsfulle dikter i Grottehuset sa nylig i et foredrag i Studentersamfundet at vi ikke har noe demokrati her i landet og dette er naturligvis så sant som det er sagt. Som vi alle vet er det sprogsaken som har brakt den fordums så radikale dikter i harnisk. Han har fått føle på pelsen hva maktkonsentrasjon betyr i praksis, han har fått føle det på et område hvor han personlig er sterkt engasjert —.»

«Slagordet: Slipp ikke mennesket løs, slo ned i meg på ny da jeg for noen tid siden så Dagbladets billedgalleri over de ledende personer i Libertas. Der var brukt ekstra trykksverte og formodentlig adskillige andre hjel-

pemidler for å få fram et lignement med gangsterbandene i Chicago. — Noen mener at dette og andre former for hets ikke vil skade institusjonen Libertas, men tvertimot gagne denne. Det er nå langt fra sikkert. Både Dagbladet (mange spør: Hva og hvem står bak dette organ?) og Arbeiderbladet vet noe om politisk strategi og massehypnose. De vet bl. a. at de tyske nasjonalsosialister og fremst deres geniale fører Adolf Hitler kjente til hetsens muligheter fordi menneskene — qua masse — er så rent grenseløst tåpelige.»

«— — likeså meget som det er erkesludder å hevde at det blir folket, samfunnet selv eller hva man nå ynder å kalle det, som kommer til å tre i stedet for de nå i høyeste grad samfunnskontrollerte styrer i store banker og industriselskaper. Hvem som helst på eller over normal I. Q. må vite at det er de politiske pamper som banker på døren.»

«Med en absolutt ren samvittighet og overbevisning mener jeg at det ville være en dødssynd mot samfunnet å ødelegge det som er vunnet, ved å åpne adgang for et politisk pampeveld.»

Alt dette er naturligvis så sant som det er sagt, men det som er enda verre enn å si sannheten i et nydemokratisk samfund er å pirke ved partipampene. For da er en «nynazist». Så kanskje vi kan få lov til å ønske en ny mann velkommen i selskapet!

Forhistorien til 9. april

(Forts. fra side 5)

fram fra til den norske regjering om visse livskrav som de allierte vil holde oppe og verge på alle måter som de selv anser for nødvendige».

Lørdag 6. april og søndag 7. april gikk. Mandag morgen kl. 5 den 8. april fikk Utenriksdepartementet telefonbeskjed om at England og Frankrike ville overlevere nye noter straks. Disse noter var også likelydende og meddelte, at de to makter hadde sperret den norske kyst med minner på tre viktige steder:

- Ved Stadlandet.
- Ved Bud. (Hustadvika).
- I Vestfjorden.

Posisjonen for hvert felt

ein ikkje kjenner til, og fylgjeleg ikkje lever i samsvar med livets og fridomens egne sanne lover.

var nøye angitt i notene, og de minesperrede områder var ikke små. De stengte helt kystfarten.

Om disse krigshandlinger på norsk område sies det i notene:

«— Derfor har vi alt meddelt den norske regjering at vi forbeholder oss rett til å treffe de tiltak som vi måtte betrakte som nødvendige for å hindre Tyskland i å oppnå tilførsler og fordeler i Norge, som blir til Tysklands gagn under krigførselen og til skade for de allierte.

— For å unngå enhver mulighet for at norske skip ved uhell kommer inn i disse farvann før de er underrettet om mineleggingen, er det truffet forholdsregler slik at grensene for minefeltene blir avpatroljert av allierte fartøyer inntil det er gått 48 timer et-

Størenns brev i Quislingsaken

(Forts. fra s. 1)

søk på å hindre Quisling i å knytte og vedlikeholde kontakter i administrasjonen i Berlin og hans motspill mot Quisling hos Hitler og høyere tyske myndigheter etc. Finn Støren befant seg ved kapitulasjonen i mai 1945 i Danmark på vei til Berlin, og på det tidspunkt var hans spesielle oppdrag å forsøke å oppnå lettelse for de norske fangene i konsentrasjonsleirene og for de deporterte studentene. I så henseende var han for sent ute for ved kapitulasjonen ble han arrestert, satt først en tid i Vestre fengsel og ble senere overført til Alsgade skole. Oberstløytnant O. Permin var kommandant og chef for det fengsel som var installert i skolen, og Støren sendte sitt brev gjennom ham med anmodning om å få det oversendt til Lagmannsretten. Brevet hadde følgende ordlyd:

Til den rett, som skal dømme ministerpresident Vidkun Quisling.

Da jeg fra den 20. mai d. å. har vært arrestert og siden den 21. juni har vært forlagt på «Tovs stue», Alsgade skole, er jeg først idag ved å lese «Billed-Bladet», av den 4. ds. blitt oppmerksom på den sak som er reist mot forh.v. ministerpresident Vidkun Quisling.

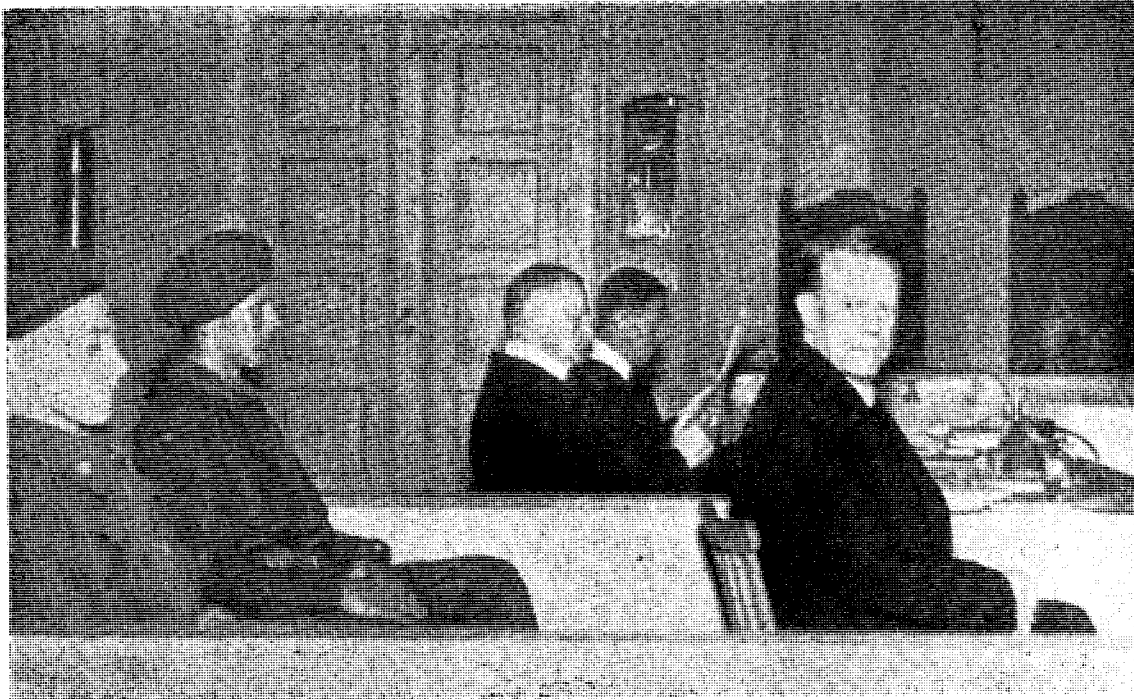
1. Jeg ønsker i den anledning å gjøre oppmerksom på, at jeg sommeren 1940, rettene den 18. juni 1940, etter at Konge og regjering var flyktet fra landet, meldte meg inn i NS, etter først å ha hatt en lang samtale med herr Quisling. Jeg erindrer tydelig,

ter utleggingen av den første mine i hvert felt».

I Stortinget om ettermiddagen den 8. april ga utenriksminister Koht melding om minesperringen, og først da meddelte han at regjeringen allerede den 5. april hadde fått noter fra England og Frankrike, som varslet at de ville gjøre hva de fant for godt uten hensyn til Norges nøytralitet. Han hadde protestert mot denne note med, at «Det var en grunnløs krenkelse mot den norske regjering å si at den ikke var en selvstendig regjering.»

Om minesperringen av den norske kyst sa Koht: «— Det er greit å sjå kva slags moral dette er. Vestmaktene fører krigen inn på norsk område for at dei på den måte lettare skal vinne krigen.»

Samtidig med dette stortingsmøte den 8. april var nøytralitetsvernet satt til å ta opp utlagte miner i Ber-

Quisling for særdomstolen, som ikke fikk seg forlagt Størenns opplysninger.

hva herr Quisling sikkert også gjør, at vi under denne samtale drøftet Quislings forhold til Tyskland før den 9. april 1940. Quisling erklærte, at han ikke hadde stått i noe slikt forhold til Tyskland som det ble påstått av hans politiske motstandere. Han hadde intet ansvar for tyskernes ankomst til Norge, og visste ikke mere derom enn alle andre.

Jeg traff første gang Quisling i Moskva 1924, da Quisling var leder av Nansenhjelpen. Hans personlighet gjorde allerede dengang det sterke inntrykk på meg. Det samme vilde de millioner russere kunne si, hvis liv han reddet. En sådan mann som Quisling lyver ikke. Jeg er derfor sikker på at Quisling ikke har begått noen landsforredersk handling. Hele det kjempearbeide

som ble nedlagt i kampen for Norges interesser mot tyskernes inngrep gir også tydelig bevis herpå. Hva eventuelt andre nordmenn, som i en årrekke har bodd i Tyskland kan ha gjort før den 9. april 1940, er kanskje en annen sak. Quisling sa, at han intet kjente til dette og han kan ikke gjøres ansvarlig for hva andre har gjort uten hans viden. Dessuten, den som kjenner litt til mentaliteten hos Tysklands daværende makthavere, vet at disse folk ikke stolte på noen og derfor ikke meddelte noen noe om sine planer.

2. Uten å vite noe om det, kan jeg tenke meg, at Quisling vil bli gjort ansvarlig for alle de norske jøder som eventuelt er omkommet. Det bør derfor gjøres oppmerksom på, at jødeaksjonen i Norge kom plutselig og var en tysk foranstaltning. Jeg diskuterte saken med Quisling flere ganger. Han ga meg frie hender til å sørge for at jøder kom seg over til Sverige. Ved Quislings hjelp ble dessuten atskillige jøder gjort til arier. Også Quisling ga et bestemt uttrykk for sin antipati mot jødeforfølgelsen.

3. Jeg kan tenke meg muligheten av at Quisling vil bli gjort ansvarlig for de nordmenn som ble skutt av tyskerne enten ved dødsdom eller ved gidselskytning. I den anledning vil jeg opplyse, at Quisling gjentagne ganger overfor Terboven gjorde sin innflytelse gjeldende for å mildne straffen, samt protesterte mot gidseltagning og gidselskytning. Også her ga han meg frie hender til å «bearbeide» tyskerne. Alle de som er blitt

reddet fra en sikker død burde minnes Quisling nu og gi uttrykk for dette. Gjennom Befehlshaber Nord SS-General Redies ble det «ordnet» slik, at nordmenn istedetfor å bli skutt, offisielt fikk chansen til å leve ved å utføre livsfarlig arbeide (f. eks. demontering av miner). SS-General Redies har ved flere anledninger fortalt meg, at det «nu» var så mange eksekverte nordmenn ilive, at det truet med å bli skandale. Men også dette ble ordnet. Forhåpentlig er disse «døde» nordmenn nu dukket opp levende igjen, og på samme vis er sikkert nordmenn, som var eksekvert av norske myndigheter etter dukket opp levende. Jeg har hatt den lykke å delta i ordningen av disse saker, men arbeidet ble gjort etter konferanse med og på oppfordring av ministerpresident Quisling. Dog — selvsagt uten at han offentlig kunde gjøre det. Men fortjenesten av disse handlinger bør ikke derfor fratas ministerpresident Quisling.

4. Jeg kan også tenke meg, at Quisling vil bli gjort ansvarlig for henrettelsen av politifullmektig Eilifsen. Jeg erindrer tydelig hvilket sjokk denne dødsdom og eksekvering var. Den kom plutselig og helt overraskende. Jeg talte med Quisling samme dag om saken og bebreidet ham, at Eilifsen ikke idetminste var blitt benådet. Jeg vet at Quisling hadde satt seg imot den aksjon som var igang fra tysk side mot Norge (Tysk overtagelse av politiet etc.) Man truet fra tysk side med de voldsomste represalier på grunn av påstått

slapphet hos det norske politi. Quisling var derfor blitt tvunget til å la ofre ett liv for å spare mange. Dette har jeg fått bekrefte av politimester Jonas Lie.

5. Jeg kan også tenke meg at Quisling vil bli anklaget for å ha gått tyskernes ærinder i Norge. Quislings kamp mot de tyske interesser kjenner jeg særlig godt til, da det var mitt hovedarbeide å representere Quisling i denne bekjempelse av tyskerne. Det var helt klart for oss, at tyske planer gikk ut på å gjøre såvel Norge som Danmark til tyske protektorater senere. Jeg kjenner fra første hånd til Quislings arbeide for å krysse disse planer såvel i Norge som i Danmark. Jeg kjenner likeledes til hvilket martyrium det var for ham, stadig å bli angrepet nettopp av de mennesker som han av all makt arbeidet for å hjelpe. Presseangrepene fra Sverige og Danmark og selvsagt også den manglende forståelsen fra den norske befolkningens side gjorde et sterkt inntrykk på ham. Han hadde jo ingen chance til å fortelle verden hva hans virkelige arbeide gikk ut på.

6. Jeg kan sluttligten tenke meg at Quisling blir gjort ansvarlig for arrestasjonene av nordmenn og deportasjon av nordmenn til Tyskland. Hertil kan sies, at det ble fra det kontor jeg foresto ofret atskillige timer hver dag for å hjelpe nordmenn ut av tyske fangeleire. I desember 1944 ble derfor arbeidet tatt opp med de tyske myndighetene i Berlin for å bringe de norske fangene og studentene ut av Tyskland. Dette arbeide ble av Terboven sabotert, men det ble senere, i april 1945, heldigvis utført av svenskene. Det var bl. a. for å ivareta disse norske fangeinteressene og de norske (militære) flyktingenes interesser i Tyskland jeg befant meg på gjennomreise i Kjøbenhavn da jeg ble arrestert. Men alle skritt av denne karakter måtte nødvendigvis tas uten noen offentliggjørelse.

At svenskene fikk anledning til å utføre sitt udmerkede arbeide for å hjelpe nordmenn og dansker i Tyskland forringer ikke Quislings innsats for dem allerede flere måneder tidligere.

Finn Støren.

«Broderskapets uke»

(Forts. fra s. 4).

forbudt i Bundesrepublikken, fikk herr Kogon lov til uhindret å forherlige sine kommunistiske venner, som sitter i «forskjellige regjeringer og embeter». Videre fikk vi høre hvor skrekkelig herr Kogon led i Buchenwald. De onde SS-folk hadde satt seg i hodet at de vilde skyte ham, men han gjemte seg og holdt seg skjult i 9 måneder. Hva han levet av i denne tid, vilde han ikke røbe. Imidlertid etter 9 måneders forløp, dukket han opp igjen og SS-folkene hadde i mellomtiden glemte at de hadde dømt ham til døden. Til skrekkelighetene i denne konsentrasjonsleir hørte også et eget rum med oppfyrt badeværelse, som herr Kogon bodde i alene. Dog, han led også sjælelig, for hver dag lå det foran hans dør 150 til 180 myrdede eller ihjel-sultede fanger. Noen minutter senere var det 100 lik hver annen dag, men herr Kogon ble ikke beskyldt for falsk vitneforklaring.

Så kom det en knalleffekt igjen. Ennu en anklaget angret seg, bad om undskyldning og var ikke lenger anklaget. Denne «nazist» var en tidligere kommunist, nå medlem av det Bonntro Deutsche Par-

FRA STORTINGET

Blomsterpotter

I trontaledebatten uttalte representanten Jens Petter Hoel blant annet:

Og så til slutt: Statsministeren omtalte i en nyttårstale som en stor landevinning at et norsk firma hadde begynt å produsere en ny type blomsterpotter som er blitt en salgssuksess i USA. Jeg er helt enig med statsministeren i at dette var en landevinning, men den er ikke noe resultat av Regjeringens politikk, men av et personlig initiativ og pågangsmot. Det er i tiden fremover i høy grad nødvendig med slikt pågangsmot og slike fremstøt på mange felt.

De nedlagte gårdsbruk.

Det som har preget det nye demokratiske Norge er de oppløsende krefters ødeleggelse av en uavhengig bondestand, og flukten fra moderneringen til bylivet. Representanten Berg sa herom i Stortinget i Trontaledebatten:

Jeg ble ellers meget tilfreds over å høre industriministerens foredrag i går. Det er gledelig å konstatere at det også fra statens side blir sett på som en ulykke for landet at folket forlater sine gamle boplasser og klumper seg sammen i byer og tettbebyggelser, og at det nå vil bli gjort alvorlige forsøk på å skape bedre levemuligheter også for dem som bor i utkantene. Jeg tror at vi her står

tei. Særlig rørt ble man da stemmen til herr Jellinek lød ut over salen — det var han som anga dr. Eisele og andre — og han ugenert begav seg hen til dommerbordet for å ryste hånden til denne angrende anklagede.

Herr Jellinek hadde åpenbart en særstilling under denne prosess. Men så utrettet han da også noe for «Broderskapets uke». Han skjelt med de mest gemene uttrykk ut de to gjenværende anklagede, han kastet seg over en av dem og forsøkte å fike ham opp, og da denne besværet seg, ble han skjelt ut av statsadvokaten også.

En av de hederlige og absolutt uskyldige herrer blandt de «forfulgte», og som naturligvis bare havnet i Buchenwald fordi han var mot nazistene, var i virkeligheten den beryktede engelske spion Sef-ton Delmers (alias Noel Panthers) medarbeider. Dog — dokumentet om dette forsvant sporløst og så var denne bagatell bragt ut av verden for retten.

De to gjenværende anklagede, journalisten Victor Risse, en tidligere fange i Buchenwald — altså ingen nazist — og Karl Meissner, som heller aldri har tilhørt NSDAP, fikk hver 6 måneders fengsel og hver DM 1.000,— i bot. De herrer «forfulgte» forlot tilfredse rettssalen, for det er jo også andre tilstillinger i «Broderskapets uke».

En annen rett var ikke så streng. En mann, som overfalt en krigsinvalid og slo ham ned med hans egen krykke slik at han ble liggende der hjelpeløs mens overfallsmannen oppfordret ham til nå «endelig å krepere slik at en slipper å fø på slike tiggere mere», fikk DM 500.— i bot. Det er vel iorden, for krøplingen var bare en krigsforbryter som hadde kjempet mot det fredelige Sovjetsamveldet. Eller var også denne dom en ørefik? Og et slag i ansiktet på rettferdigheten?

Olga von Barényi.

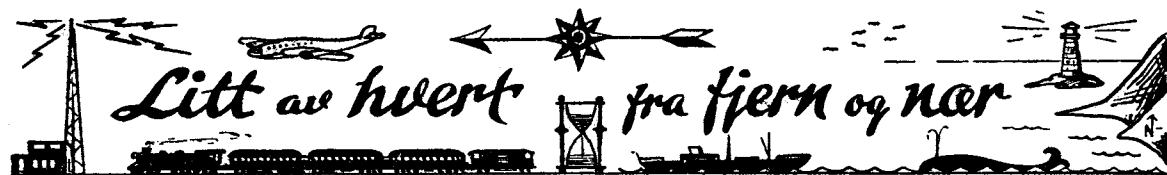
overfor oppgaver som på lang sikt vil få den aller største betydning for vårt folk og land.

Det har jo som kjent vært slik i de senere år at staten nærmest har animert folk til å flytte inn til sentrene. Virkningene av denne politikk begynner etter hvert å melde seg med større tyngde. De mange nedlagte gårdsbruk på fjell og langs fjord taler sitt tause og triste språk om det.

Den nye tid i Stortinget.

President Langhelle repliserte forleden nedenstående om den nye tid i stortinget til representant John Lyng:

Presidenten: Presidenten må avvise påstanden om at han

LYKKELIGE KJØS!

Også fra selveste Venstres pressekontor får Høyreformannen oberst m.m.m. Kjøs de varmeste lovord for overfallet på Libertas — det som selv en rekke av Høyreavisene underslår. Men slik er det: ingen blir profet i sitt eget land. Isteden blir noen, som Høyreformannen og Hambro det i Venstrekretser. Det må være deilig å vite at en er på rett vei!

UNGDOMMELIG VÅGEMOT

Også Unge Høyre er båret oppe av de store idealer og den friske konservative sus. Således har formannen Jan Syse i denne ungdommens eliteorganisasjon sluttet varmt opp om den gamle Kjøs og tatt avstand fra Libertas. Det har «toet sine hender», sier Dagbladet og klapper vennlig de unge sni-de på skulderen.

NY DAGBLADEKSPERT

Dagbladet har fått tak i en ekspert til å uttale seg igjen om militære spørsmål. Det er den tyske forfatter Alfred Andersch, som av visse grunner p. t. oppholder seg i Sveits. Hans kvalifikasjoner er disse, for å sitere Dagbladet: «Han var med i Wehrmacht i siste krig, men deserterte i Italia». Og da så!

FORBAUSENDE!

Lett forbauset over en slik personasje setter Dagbladet følgende overskrift over meddelelsen om at Oslo har fått besøk av den franske redaktør Hubert Beuve-Mery: «Le Mondes redaktør i Oslo. — Avismannen som ikke lar seg kjøpe». Fantastisk!

HØYRE OG LIBERTAS

Foran nevnte vi Kjøs og Libertas. Arbeiderbladet (!) bringer nå den oppsiktsvekkende opplysning at Kjøs kom med sine angrep på Libertas to dager før det var avtalt et forhandlingsmøte mellom Høyre og Libertas. Hensikten kunde således ene og alene være å torpedere det forhandlingsmøte hvor Kjøs selv skulde ha deltatt! Arbeiderbladet oppgir å ha sine opplysninger fra et sirkulære

har favorisert hr. Hegna med hensyn til tiden. Tiden kontrolleres ikke lenger av presidenten, men av et automatisk apparat.

Kan det antas at også talerne i det neste Storting blir helt automatisert?

som Libertas har sendt ut til medlemmene. Det later altså til at selv Arbeiderbladet er medlem av Libertas.

ANTISEMITTISMEN I SOVJET

Under Krustsjovs sjarmebe-søk i Frankrike har Jødiske journalisters og forfatters forbund i Frankrike offentliggjort et åpent brev til dik-tatoren hvori de protesterer mot «forbudet mot alle former for jødisk kulturvir- ket i Sovjet-Samveldet». Vil ikke det norske «Friheten», som er så ivrig opptatt med «antisemittisme» i Vest-Tyskland, slutte seg til protesten? Ellers er det jo litt pussig at jødiske journalister og forfattere må ha sin egen organisasjon i Frankrike. Hva skal den gå inn for?

SAMMENSTØTENE I SØR-AFRIKA

Det er øyensynlig flere versjoner av det som foregikk ved de tragiske sammenstøt mellom negre og politi i Sør-Afrika. De norske aviser har som kjent fortalt at det var myndighetene selv som hadde fått istand negerdemonstrasjonene, hvorefter de lot politiet åpne ild mot demonstrantene. I en redegjørelse fra det sør-afrikanske uten-riksdepartement blir dette kategorisk benektet. Det var 20 000 innfødte som på egen foranledning demonstrerte og gikk til angrep på politiet med forskjellige slags våpen, deriblant skytevåpen. Men slikt er ikke godt stoff i nor-

ske aviser. Da understøtter en heller kravet om at de hvite skal fordrives fra det land de har kolonisert for at det kan overtas av bantu-negre som er kommet nord-fra på samme tid som de hvite bosatte seg og altså ikke har større rett til landet. At storparten av dem ikke kan lese og skrive og i enhver henseende er uskikket til å forestå noe styre er en annen side av saken.

UINTERESSANT

En bitte, bitte liten notis i Dagbladet forteller at det i Alabama i USA er blitt kastet en brannbombe mot en syna-goge under gudstjenesten. Andre aviser har også opp-daget at det ble skutt mot menigheten da den i flukt forlot lokalet, men Dagbladet er ikke så sikker: det fortel-ler bare at «det synes som om det også ble åpnet ild». Andre aviser beretter om 2 sårede, deriblant den ledende zionist på stedet, som det he-ter, mens Dagbladet nøyer seg med 1, siden det er i USA og ikke i Tyskland. Det er jo ikke all antisemittisme som er like interessant!

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heis-bare loftstrapper.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Dan-mark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr.

17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo

Storrabineren -

(Forts. fra s. 1).

ligheter. Smørerne fikk fengselsstraffer på opptil 2 år. Man tør nå spent avvente hvorledes en vil gripe fatt denne uhørte og skandaløse foreteelse, denne avskyelige forgåelse mot en geistlig. Den tyske offentlighet har krav på at slike elementer blir anbrakt bak lås og slå, som tror at man må bringe annerledes tenkende til taushet med nevene.»

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade-moen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54